

Adrian Christescu s-a născut în 1968 la Târgu Mureș. A absolvit Liceul „Alexandru Papiu Ilarian” (1986), a urmat cursurile Facultății de Hidrotehnică din Iași (1988-1993) și pe cele ale Facultății de Drept din cadrul Universității „Mihail Kogălniceanu” (2004-2008). Din 1992 a lucrat în vânzări pentru diverse societăți comerciale, iar în prezent este managerul propriilor sale companii. A colaborat în calitate de editorialist la *Ziua de Iași* (2006-2007), după care și-a continuat activitatea publicistică pe blogul personal. Volumul său *Trofeul* (povestiri, 2011) a primit premiul pentru debut în proză la Salonul Internațional de Carte din Iași. Este autorul romanului-thriller *Destinul lupului singuratic* (cea mai vândută carte a editurii Adenium în 2015), al volumului de teatru *Dragoste și spațiu locativ* (Adenium, 2017) și a tradus din limba maghiară *Orașul visurilor* de Ildikó Judith Jung.

© 2020 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare efectuate fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră

Iași, B-dul Chimiei nr. 2, bl. C1, et. 2, ap. 22, 700391

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHRISTESCU, ADRIAN

Hotelul amintirilor / Adrian Christescu. - Iași : Lebăda neagră, 2020

ISBN 978-606-94971-5-9

821.135.1

ADRIAN CHRISTESCU

Hotelul
amintirilor

Lebăda Neagră

Iași, 2020

Cuprins

<i>Prefață</i>	9
O amintire bizară	13
33 de bilete	34
Trofeul	56
Ceea ce vezi tu nu e adevărat!	94
Mă cheamă Toby	123
Hotelul amintirilor	139
Cu moartea pre moarte călcând... ..	166
O zi de armată, o seară de Crăciun	186
Torțe în întuneric	205
Tranzacție la ușa frigiderului	236
Poveste de iarnă	247

Prefață

V-ați întrebat vreodată cum reușește să ajungă o amintire personală o poveste? Sau care este mecanismul prin care o poveste, trăită sau nu de noi, devine o amintire?

Cu siguranță, chiar dacă recunoaștem sau nu, fiecare dintre noi are o poveste auzită sau chiar imaginată care a devenit treptat o amintire proprie. Această adopție nu apare brusc, în general, pentru ca acesta să se întâmple e nevoie să fi traversat o bună parte din viață. Să zicem măcar trei-patru decenii. Modul în care povestea se strecoară pe nesimțite printre amintirile noastre și devine parte organică din ele, chiar dacă noi înșine ne îndoim în adâncul sufletului nostru de paternitatea ei, este un mister. Faptul că această poveste ne pune într-o lumină favorabilă este amuzant sau reprezintă o dorință fierbinte de-a imaginarului nostru în acel moment al nașterii sale, clipă de mult trecută și ascunsă sub straturi groase de memorie, reprezintă o circumstanță de bun augur pentru integrarea sa în cufărul de amintiri.

Viața, din punctul meu de vedere, este aidoma ieșirii unui vas în larg. Prima amintire apare întotdeauna după ieșirea din port și este marcată de zgomotul vântului care umple pânzele ce ne duc spre larg. Uscatul, tărâm mitic original, rămâne undeva în urmă reper al unui țărm ceșos

care se îndepărtează. Acesta este punctul de pornire al drumului nostru. Furtunile, marea lină în care se oglindește silueta ambarcațiunii cu care călătorim, ființele iubite, camarazii, întâmplările triste sau bucuriile, lumea în permanentă schimbare sunt tovarășii noștri de-a lungul unui voiaj niciodată suficient de lung pentru a ne îndeplini toate visele. Plecăm la drum cu o listă nesfârșită de proiecte și obiective din care, în timp, îndeplinim o parte, iar pe unele le abandonăm descoperind mereu altele noi, importante și devenite brusc prioritare. Ciclul nesfârșit al acestora este învăluit în permanență de o mantie de povești și amintiri care ne însoțesc într-un concert perpetuu. Ele se rotesc în jurul nostru ca într-un cadril și, pe măsură ce ne îndepărtăm de portul din care am pornit, se înmulțesc până când ajung să poarte un nume simplu: viața noastră.

Oamenii au reușit să ajungă în vârful lanțului trofic utilizând ca instrumente de supraviețuire și afirmare miturile, imaginația și ficțiunea. Existențele noastre nu pot fi imaginate fără această anvelopă care, dacă s-ar dezumfla, ar goli de conținut rațiunea călătoriei noastre. Fiecare dintre noi poartă înaintea de a intra în portul de destinație o lume întreagă de povești și întâmplări care reprezintă, în cele din urmă, singura noastră zestre. Cu toții încercăm, asemenea unui Sisif care rostogolește bolovanul către vârful muntelui, să păcălim existența noastră efemeră într-o veșnică trudă chiar dacă știm că la capătul ei pietroiul se va rostogoli din nou la poalele muntelui. Deși avem încrustată în gene zădărnicia, rămânem mereu actorii unei piese care simbolizează zadarnica înverșunare a omului împotriva propriului său destin.

Fiecare dintre noi pleacă în viață plin de entuziasm și cu speranța ca la capătul drumului să ne aștepte cineva care să ne ia de pe umeri povara. La debarcare însă, am fi mulțumiți dacă cineva și-ar face timp măcar să ne asculte poveștile.

De-a lungul vieții, amintirile vin și pleacă în măsura în care suntem dispuși să le găzduim. Pe cele neplăcute le gonim din mers chiar dacă trăim cu spaima că ne vor vizita din nou. Pe cele dragi însă, le păstrăm cu noi. Devenim un hotel al amintirilor noastre dragi. În acest hotel, fiecare dintre ele are camera ei din care intră și ies când vor. Uneori, ne întâlnim cu ele în salonul de zi, alteori, le salutăm la recepție și le facem cunoștință cu cei dragi. Depinde de noi, de cât suntem de ospitalieri, ca poveștile devenite amintiri să rămână cu noi cât mai multă vreme. În definitiv, știm cu toții, într-un hotel poți sta doar o noapte sau poți rămâne o viață.

Nici eu nu sunt altfel decât semenii mei. Am trăit lucruri extraordinare, ciudate sau interesante, cred eu. Am cunoscut oameni cu povești minunate, pe care le-am luat în păstrare. Am făcut parte dintr-o generație care a avut șansa ca la 20 de ani să treacă printr-un cataclism social și o rearanjare a rosturilor lucrurilor într-o manieră pe care doar puține generații au avut șansa să le trăiască în istoria recentă a acestor meleaguri. Am avut întâlnirile mele astrale din care am luat în custodie povești demne de dus mai departe. Cei care vor veni după mine vor hotărî cu ce folos. În măsura în care acestea vor fi demne de atenția cititorului, ele își vor continua drumul sau nu.

Adrian Christescu

Până la urmă, rostul marinarului este să ducă încărcătura în port, și nu să-și dea cu părerea referitor la utilitatea mărfii. Depun o parte dintre ele acum în fața cititorului pentru ca acesta să își ia în serios rolul de vameș al poveștilor mele.

Autorul

O amintire bizară

Dimineța, m-am trezit în zgomot de ploaie. Picăturile grele cădeau pe geamul dormitorului meu, aflat la mansardă, într-un răpăit constant, uneori accelerat de palele de vânt care se strecurau printre foile de tablă ale acoperișului. Inevitabilul se produsese, căci dimineța de septembrie venise trăgând toamna după ea. Încă din copilărie îmi plăcea să mă bucur de căldura și confortul patului atunci când afară stăpâneau întunericul, ploaia și vântul. Atunci, nu puteam să mă bucur prea mult de aceste momente pentru că trebuia să mă ridic din pat și să plec la școală. Și, ca un făcut, în copilăria mea, toamna nu venea niciodată la sfârșit de săptămână.

Acum însă, de copilărie mă leagă doar amintirile, iar astăzi începe weekendul. Pot să stau în pat și să lenevesc după poftă. M-am așezat în fotoliu și, când am luat în mână cartea pe care o citeam, a căzut o fotografie pe care o puseseam ieri ca semn de carte. O scosesem dintr-un sertar, la nimereală, fără să o privesc, însă de data asta am studiat-o cu atenție. În lumina strălucitoare a soarelui reflectat de apa calmă a Mării Egee, în poză apărea golful Vahti cu plajele sale înguste și albe. Mi-am adus aminte de momentul în care o făcusem.

Eram sus, pe șoseaua care lega fermecătorul golf de restul lumii, astă-vară, în timpul unei excursii către Kastro. Opriserăm pentru un moment într-o parcare înghesuită printre stânci. La vederea panoramei, izbucniserăm în exclamații de admirație. Amintirile mi-au revenit în forță. Mai ales cea referitoare la Costa...

După un somn agitat, m-am trezit cu un gust persistent de cocleală. Cam confuz – mahmureală ca lumea, ce mai – mi-au trebuit câteva zeci de secunde să realizez că nu mă aflu în confortabilul meu pat de la Iași, ci în cel auster, din cabina vasului nostru, ancorat lângă insula Syfnos, în Arhipelagul Ciclade.

Cu o seară înainte, când am plecat de la taverna Anastasiei, eram, recunosc, „cam obosit” și nu mi-a fost ușor să ajung în cabină. Ambarcațiunea noastră se legăna ușor când am ajuns, asta însemnând că pe mare, nu de mult, fusese un pui de furtună, iar golful Vahti, unde amarasem cu o zi înainte, oricât ar fi fost de primitiv, nu putea să se închidă complet în fața valurilor furioase din larg. Am pășit cu grijă pe scândura îngustă lăsată pe mal și când am ajuns pe dunetă, am dat de George și Aron stând pe banchete. Primul, în calitate de *skipper* (căpitanul-pilot al navei), mai avea un rost pe punte, dar cel de-al doilea?! E greu de explicat – sau nu?! – de ce nu se afla în cabina lui.

An de an, câțiva pasionați facem câte o „feciorească” pe un velier, iar aventurile trăite vreme de o săptămână ne oferă subiecte de discuție pentru tot restul anului. Acum venise rândul Greciei, mai exact insulelor din Ciclade,

după ce în anii trecuți fuseseră bifate coasta amalfitană și Balearele. Oameni de diverse profesii, din afaceri sau administrație, având în general profesii liberale, se întâlnesc pe astfel de nave o dată pe an și fraternizează cu entuziasmul colegilor de liceu care se revăd la intervale rotunde de timp. Cu cei de pe barca ta e limpede că te vezi mai des, unii îți sunt vecini, alții, chiar prieteni apropiați, ba chiar, de la o vreme, au început să se aducă asociații în afaceri. Ceilalți însă... pot fi numiți camarazi de „unică folosință” anuală. Sper să nu supăr pe cineva... La început, pleasem cu un velier și ne știam cu toții; astăzi, când pornim din același port cu cinci ambarcațiuni și umplem un avion numai cu marinari de strânsură, e mai greu...

Ieri după-amiază, mergeam dinspre Mykonos spre Syfnos și căutam un motiv să debarcăm cât de repede. Motivul era simplu: aveam cu toții chef de scăldat și hotărâsem să facem baia rituală în Egee. Am ales al doilea golf cum veneam dinspre Vest. Primul era pustiu, iar cel de-al doilea arăta promițător și, argument forte, ce punctase decisiv, eram sătui de mersul „la motor”, întrucât acum, după două zile în care ne bucurasem din plin de vânt, ne târam ca un șlep obosit pe-o mare moartă.

Pornind de la cele două culmi stâncoase ce străjuiau intrarea în golf, apa verde a Egeei se colora către mal într-un turcoaz translucid. Pe coastele abrupte ale stâncilor din jur, clădirile albe din calcar coborau de pe culmi până în apa ce clipea printre rocile acoperite de scoici. Căsuțele strălucitoare erau aruncate ici-colo într-o dezordine încântătoare și încadrau o plajă largă și adâncă, în centrul căreia

cârciumi pitorești (bine cunoscutele *taverne*) își spălau terasele în valurile cumiți.

După ce am coborât din dinghi – barca de cauciuc cu motor aflată în dotarea velierului –, am făcut exact doi pași până la o cârciumă. Deși puține, valurile ne-au îngreunat acostarea. În ce mă privește, la primul, m-am dezechilibrat pentru că Ștefan, doar în slip și în apă până la brâu, împingea de zor barca fără să-i pese că eu, cu telefonul și portofelul într-o mână și cu pantofii în cealaltă, voiam să debarc. Am reușit în cele din urmă să arunc telefonul în nisip. Nu însă și portofelul și încălțările, pe care le-am botezat în apa de la țarm.

— Aveți vin? am întrebat morocănos, în timp ce îmi ștergeam genunchiul zdrelit.

— *Yes, sir!* a răspuns o puștoaică speriată, venind din bucătărie cu un pansament de tifon.

Pesemne urmărise circumstanțele deloc glorioase în care debarcasem.

— Atunci, adu un litru ca să spălăm rana, i-am zis, refuzând cu un gest hotărât bandajul oferit.

Orice lup de mare știe ca rana exterioară se curăță cu apă de mare, iar suferința internă, cu un pahar generos. În definitiv, prezența pe un velier impune o conduită... Nu mi-a luat mult ca să termin „doctoria”, mai ales că îl aveam alături pe Ștefan, cu care ciocneam destul de des pentru împăcare. Până să cer și a doua carafă, debarcaseră și ceilalți, așa că am putut să ne concentrăm pe activități specifice cum ar fi înotul, hoinăritul în căutarea de locuri și ocupații exotice, precum și un brainstorming strategic centrat pe o carafă cu vin.

A fost o seară frumoasă. Pe cât de modestă era cașcarabeta Anastasiei, pe atât de surprinzătoare a fost prestația gazdelor. Fructe de mare, pește pregătit la mare artă, musaca, friptură de berbecuț, dulciuri și, peste toate, noi, cei nouă meseni, am biruit și cele nouă carafe de vin pe care le-am comandat, în spiritul egalității marinărești. Într-un târziu, am rugat-o pe copilă să ne dea „sentința”. Săraca de ea! Anastasia, vădit încurcată, a ezitat, s-a foit, și-a ros unghiile, afișând un evident zbulcium interior, codindu-se să ne avanseze o cifră. Ceea ce ne-a îndreptățit să deducem că se aproia un moment delicat.

— Anastasia, se auzi din bucătărie, le-ai spus că musacaua e din partea casei?

— Da, confirmă ea, reluând a patra oară calculul notei de plată.

— Anastasia, le-ai zis că pepenele e din partea casei?

— Da, șopti ea tremurând ca o frunză.

— Anastasia, le-ai zis că iaurtul cu miere și nuci e tot din partea noastră?

— Da, suspină ea.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, dă-le nota de plată!

— *It's too much, daddy*, scăpă ea în engleză, dând glas temerii ce o măcina.

Ori George, căpitanul nostru cu figura sa de lup de mare înțelept, ori eu, invocând nu mai știu ce motiv, am înduplecat-o în cele din urmă să ne prezinte suma finală, pe care a șoptit-o cu un glas tremurător:

— 143 de euro...